

VERÍM V BOHA (1.)

ČO JE VIERA?

Na začiatku Roku viery pápež Benedikt XVI. povedal, že *viera, to nie je iba prijatie systému právd, ale je to stretnutie so živou osobou – s Ježišom Kristom. Ide o stále hľadanie. Viera preniká do všetkého, čo žijeme, preniká aj do našich vzťahov.* Viera mi teda pomáha byť dobrým človekom. Viera mi pomáha pochopiť, že bez Krista sa nikto nestane naplno človekom. Ježiš Kristus nepriniesol kresťanstvo ako nadstavbu pre človeka, že kto je kresťan, je už viac ako človek, alebo že je lepší človek, práve naopak – kresťan je ten, kto sa s pomocou Ježiša Krista stáva naplno človekom, kto je stále viac na obraz Boží – ako nás Boh stvoril.

Benedikt XVI. položil otázku: *Je to naozaj pravda, že viera je niečo, čo nás premieňa, alebo je to jedna z vecí, ktorá je len navyše?* To je však marxistický pohľad na náboženstvo, že viera človeka je len nadstavba, ktorá raz zmizne, že to nie je súčasť života človeka. Niekedy však aj my kresťania máme s tým problém správne to chápať. Hovoríme, že ak chceš byť dobrý kresťan, najprv musíš byť dobrý človek. To však nie je pravda! Pravda je, že nemôžem byť človekom bez Krista a len v spojení s ním môžem byť dobrým a lepším človekom.

Viera v Boha, ktorý je Láska, mi pomáha byť lepším. Nič iné, len láska je schopná premieňať svet k lepšiemu. Môžem to vidieť na veľkých svätcoch. A niekedy stačí pozrieť sa len okolo seba a vidím veľa dobrých, dobrosrdečných a dobroprajných ľudí, ktorí dokážu premieňať svoje najbližšie okolie a tým sa tá malá čiastka sveta okolo nich stáva lepšou. A to môže každý z nás. Aj ja, ak budem úprimne veriť v Boha. Cez vieru uverím v Lásku, láska ma oduševní a ja môžem robiť svet lepším, ako by bol, keby som úprimne neverili v Boha a nepremieňal svet láskou.

Benedikt XVI. hovorí, že *viera je aj to, aby sme poznávali rozumom súbor právd, ktoré tvoria obsah viery. A to je v prvom rade poznanie Vyznania viery, jeho chápanie a následne jeho prežívanie. Pravdy viery však treba nielen poznať (vedieť ich zarecitovať), ale ich aj rozpoznávať – to znamená učiť sa chápať ich a vnímať aj v súvislostiach, ktoré sú medzi týmito pravdami.*

Veľmi nebezpečný je tu relativizmus. Pri spoznávaní právd prideme k niektorým veciam, ktoré hneď nepochopíme alebo ostávajú pre nás tajomstvami a my si povieme, že nemá zmysel nad tým uvažovať. Každý nech si verí a robí ako chce. Lenže my sme volaní k poznávaniu pravdy! A tá pravda sa dá hľadať a dá sa poznávať, aj keď nie možno všetko a naplno, ale dá sa. A preto sme aj povinní hľadať ju a poznávať. A nikdy nemôžeme robiť podľa toho ako sa nám to páči: toto nebudem robiť, lebo sa mi to nepáči, tak to neverím; toto verím a budem robiť, lebo sa mi to páči. Takéto náboženstvo nemôže nikomu pomôcť. Náboženstvo je zjavené a my nie sme jeho tvorcovia. My sme ho prijali od Boha – Ježiša Krista, tak ho máme hľadať, objavovať, prehlbovať... – k tomu sme pozvaní.

Ale, čo je vlastne viera?

To je otázka, ktorú si kladieme a mali by sme si klásť, najmä v konfrontácii vlastnej viery, či viery iných, alebo aj ich neviery. Viera sa totiž často predstavuje ako subjektívne (osobné) presvedčenie človeka o niečom. Preto je namieste pýtať sa, aký zmysel má viera v dobe tak veľkého pokroku a objavov skutočností, ktoré ešte nedávno boli pre nás neznáme alebo nevysvetliteľné? No zároveň vidíme, že aj

napriek obrovskému technickému pokroku, človek nie je ani slobodnejší, ani ľudskejší. Zažili sme kultúru, ktorá verila len v to, čo bolo možné overiť zmyslami, vidieť, počuť, ohmatať. A toto viedlo ľudí k dezorientácii. Sami boli neistí, zmätení... Potom títo ľudia uveria všetkému možnému. Uveria v duchovné energie, pôsobenie rôznych síl, ktoré sa nedajú ani pomenovať, ani zmerať. A to nie je kresťanský svet. Mnohí ľudia to povedia, že okrem toho, čo vyznávame v Kréde, Vieru v Boha, v Najsvätejšiu Trojicu, veríme aj v iné duchovné pôsobenia. V podstate tu nejde o hlbšiu vieru, ale ide o vieru domiešanú. Je to akýsi koktejl, v ktorom je kresťanstvo dopletené so všeličím iným. Preto dochádza k veľmi dôležitej otázke: Aký zmysel má samotný život? Akým smerom orientovať svoju slobodu? Čo si vyvoliť? A je vôbec niečo za prahom smrti – a ak je, tak čo?

Benedikt XVI. hovorí, že *poznávanie a objavovanie vo viere je niečo iné ako to poznávanie a objavovanie, ktoré máme vo svete vedy a techniky zachytené pomocou výpočtov a experimentov. Aj v tejto sfére ostáva veľa nepoznaného, no je to niečo úplne iné ako v oblasti viery. To, čo každý z nás v živote potrebuje, je okrem viery aj nádej, láska, pocit bezpečia, pocit istoty. A tu sa dostávame k podstate toho, čo je viera. Viera nie je len odrecitovanie niekoľkých pravd viery ako ich máme zachytené v Apoštolskom alebo Nicejsko-carhradskom vyznaní viery, teda nie je to len intelektuálny súhlas: takto mi to sedí, dokonca sa mi to páči, tak preto v to verím – to nie je viera. Viera je prilipnutie, primknutie sa k tomu, kto mi dáva nádej a dôveru. A sme tu pri obraze, ktorý nám dal Ježiš Kristus, keď nazval Boha svojim otcom a k takejto viere nás viedol. A nejde len o poznanie toho, že máme Otca. Je obrovský rozdiel veriť v to, že máme rodičov, lebo aj dieťa, ktoré žilo v detskom domove verí, že má svojich rodičov, lebo vie, že tak prišiel na svet, hoci ich nikdy nevidel. To je len prvý stupeň viery. Druhý a dôležitý stupeň viery je: pocítiť milosť a lásku, milostivé objatie svojich rodičov. Vtedy človek zakúša vieru ako dôveru. Dokonca aj vtedy, keď je zlý, vie, že rodičia ho aj napriek tomu milujú. Toto je vlastne aj viera kresťana. Viera teda nie je len logický súhlas rozumu s poznanou pravdou, ale je to dôvera a skúsenosť Božieho objatia a istota, že aj keď urobím niečo zlé, čím sa vlastne postavím proti Bohu, tak Božiu lásku to nezmení. Že tá láska mi je stále ponúknutá. Toto znamená kresťansky veriť: s dôverou sa zveriť niekomu, kto ma nekonečne miluje a kto je ochotný kvôli tomu poslať aj svojho Syna, aby človeka o tom presvedčil. A Jeho Syn nám dáva príkaz, aby sme túto dôveru ohlasovali. *Tí, ktorí to príjmu a dajú sa pokrstiť budú spasení. Tí ktorí to odmietnu, budú odsúdení.* Tým ukazuje, že my nemáme patent na vieru, ale zároveň aj to, že prijatie alebo neprijatie nie je ani tak záležitosť intelektu, ako skôr slobody. Zároveň nám hovorí, že viera je dar. Boh sám prichádza k človekovi a dotýka sa ho. A ja sa môžem tváriť, že to nevidím. Môžem sám seba presvedčiť, že som nič necítil. Na jednej strane je to boží dar a na druhej strane absolútne slobodný ľudský úkon. Ja sám buď odpoviem "áno" alebo ho odmietnem. Tak ako to urobil aj Abrahám, alebo Mária v Nazarete. A táto moja odpoveď môže zmeniť môj život tak, ako to zmenilo život Abraháma ktorý sa stal „otcom veriacich“ a ako to zmenilo život Márie, ktorá sa stala „Matkou Božieho Syna“ a „Matkou Cirkvi“.*

Bože, prichádzaš aj ku mne a dotýkaš sa ma svojou láskou. Mne si už dar viery dal vo sviatosti krstu. A je na mne, či Ti odpoviem ÁNO, alebo Ti poviem NIE. Či Ťa chcem stále viac spoznávať a byť stále viac podobný Tebe. Či chcem byť naplno tým, kým ma chceš mať – dobrým človekom, ktorý Ťa stále viac poznáva, pod vplyvom poznania stále viac miluje a pod vplyvom lásky stále viac túži byť bližšie s Tebou. Prosím Ťa, pomôž mi, aby som to vždy CHCEL, aby som bol človekom živej viery. Amen.

To, čo sme povedali o viere doteraz, mohli by sme zhrnúť stručnejšie takto:

Skôr, ako si preberieme Vyznanie viery, musíme si ujasniť, čo viera je a čo nie je.

ČO VIERA NIE JE:

- **Nie je to len pasívne prijatie systému právd.**
- **Nie je to nadstavba nad človeka.**

Kresťan nie je „nadčlovek“, ale je len človek, ktorý sa usiluje byť stále lepší a podobnejší prvotnému Božiemu zámeru pri stvorení človeka – byť čistý, bez hriechu – chcieť a robiť dobro, vidieť dobro, hovoriť o dobre...

- **Nie je relativizmus – nech si každý verí čo chce.**

Je to radikalizmus lásky – som presvedčený o tom, že cesta viery je cesta lásky a táto láska premôže všetko – hriech, nenávisť a závisť, dokonca aj zámernú zlobu ak sa naučím odpovedať pravdou a láskou.

ČO VIERA JE:

- **Je to stretnutie s osobou Boha:**

stále hľadanie Jeho prítomnosti, Jeho pohľadu na situácie, ktoré prežívam.

- **Je to ako celý život prežívaná ranná láska mladých ľudí:**

najprv sa uvidia, letmo spoznajú – to je náš krst a výchova rodičov alebo priateľov ku viere.

Toto letmé poznanie však prerastie v túžbu **spoznať sa** – čítame Evanjeliá – spoznávame Ježiša a Jeho učenie – pohľady na život, postoje v živote.

Z toho vyrastie **túžba nasledovať Toho, ktorý ma miluje** – túžba byť v Jeho blízkosti – často sa s ním rozprávať, v problémoch radiť, prosiť o svetlo ako veci riešiť.

To ma privedie k **samotnému zalúbeniu sa do Boha** – túžba žiť s Ním stále viac a viac – až napokon večne.

Nik nám nemôže rozkázať, koho máme milovať. Vieme, že nanútené manželstvá boli často veľmi nešťastné. A tak je to aj s vierou. Musíme sa pre vieru slobodne rozhodnúť. Boh nám svoj vzťah lásky už ponúkol – zomrel z lásky za nás a pred tým nás učil ako žiť a milovať. Učil nás, že jediná cesta s Ním k Otcovi je cesta Pravdy a Lásky – pravdy o sebe, o Bohu, aj blížnych. A lásky k Bohu, k sebe a k blížnemu.

Viera je teda súhra obrovského Božieho daru Pravdy a Lásky a nášho slobodného rozhodnutia odpovedať na tento dar prijatím Pravdy a zároveň Láskou.

Viera nie sú len slová, ktorými vyjadrujem Vyznanie viery – je to hlavne môj život, moja snaha hľadať pravdu o sebe, poznať Boha, snažiť sa mu pripodobňovať, prežívať s ním svoje dni – radosti, bolesti a tak ho stále viac zakusovať ako živú osobu, ktorá je všade pri mne a pomáha mi. To mi bude postupne pomáhať rásť v láske k Bohu – ktorá, verím, že prerastie v spojení s Ním v nebi na večnosť.

(príklad s babkou pred nebeskou bránou)